

vpliva nasprotno surovo, zaničevalno govorjenje starišev v pričo otrok, slabo, jako slabo na mladino. Če stariši ne spoštujejo učitelja, ga tudi otrok ne bode ter bode nerad hodil v šolo in se še celó potepal. Kaj pa je potepuh, se lahko vidi. Užé iz tega vzroka naj učitelj pazi, da si po nepotrebnem zaradi naznanjevanj šolskih zamud ne nakoplje sovraštva ljudstva in otrok in da ne gojí potepuhov, ampak poštene in zveste državljane.

V takih slučajih pa, kjer učitelj vidi, da stariši iz gole nemarnosti svojih otrok v šolo ne pošiljajo, naj se pa le strogo ravna, zlasti, če lepa beseda nič ne izdá in če še druge proti šoli hujskajo. Zadnjim naj bi se, po mojej misli, odmerila najostrejša kazen.

Morda pa mi bode kedo mojih častitih g. g. tovarišev oporekal, da preveč zahtevam; češ, kedo bode prijazen z vsakim človekom, celó pa še z neolikanim; kedo bode učne ure prestavljal in šest ur skoraj zaporedoma v šoli poučeval i. t. d. Res je, da ni lahko, da bi bil človek vedno in z vsakim tudi z neolikanim prijazen ali še celó s takim, kateri gospodskej suknji malo, ali prav nič ne zaupa, — kateri ima, rekel bi, užé prirojeno srd do vsega, kar je gospodskega. Ali ravno s takimi ljudmi bodimo prijazni, kolikor mogoče, kajti s tem vlivamo jim olje v njihovo pusto in trdo srce, jim ga mečimo in blažimo. Nikdar pa jih ne zaničujmo. Naš národ ne bi bil nikdar gospódi toliko sovražen, ko bi ga nekateri gospodskega stanú ne zaničevali.

Tedaj bodimo prijazni z vsakim; s tem si pridobivamo prijateljev šoli. Bodimo pri naznanjevanji šolskih zamud prizanesljivi in usmiljeni, kolikor mogoče, in če je treba učne ure prestaviti in s tem hojo v šolo zboljšati, storimo to radi. To bode pospeševalo napredek v šoli ter omiko mladine in omiko vsega milega národa.

Svitoslav i Danica.

*

Kratka molitvica.

Gospod Bog! obvari	Dom nam zléga brani,
Sétvice košate;	Hud'ga ognja sténe;
K žetvi obilni stvari	Dolge véke ohrani
Njim klasičke zlate.	Vérne vse Slovence!

* * *

Vsa naša Knjiga Slovénška šteje v svoji zgodovini štiri vélike dobe. Prva zvirá od veka IX. — Ciril, Metod, Klemen — do XVI. Druga — Truber, Dalmatin, Bohorič — do XIX. Tretja — Vodnik, Kopitar, Ravnikar — do l. 1848. Četrta — Miklošič, Bleiweis, Jeran in drugi — teče do obroka sedanjega.

V IX. stoletju se je Knjiga Slovenska vzbudila ob prevratu carigrajsko-rimskem, v XVI. ob nemškem, v XIX. ob francoskem, l. 1848 ob vsesvetovnem, torej tudi slovanskem.

Da je v sedanjem veku napredovati jela Knjiga Novoslovenska, provzročil je Vodnik s svojo Ilirijo, Metelko na stolici slovénški, pripomogla je Čbelica, pospešile so Novice; povod temu dali so tudi mladi rodoljubi, kateri so iz Hrvaške prihajali nazaj na višja učilišča, v šole modroznanske in bogoslovne, polni duha slovanskega, ter so ž njim navdihovali potem rojake svoje — Slovence. Tako so l. 1841 v Ljubljani, l. 1844 v Gradcu itd. bogoslovci vstanovili si slovansko knjigarno, jeli so marljivo se učiti slovanskih jezikov, in zapored so se prikazovali v našem slovstvu, na pr. po Novicah, dobri slovanski pisatelji p. L. Pintar, A. Žakelj Ledianski, L. Jeran itd.